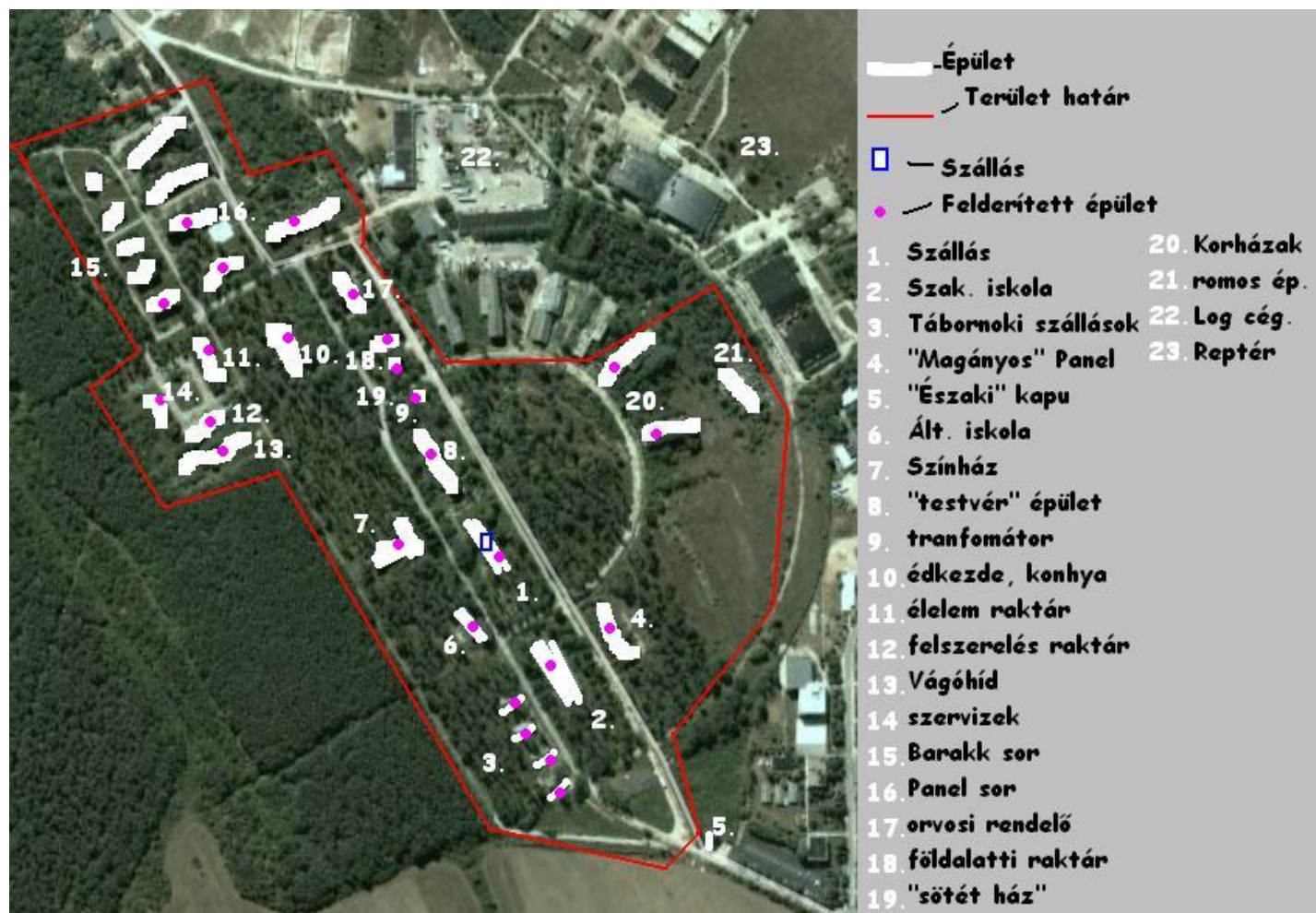

Stalker tábor / лагерь сталкеы

Előszó: Hol is kezdjem? Na már rosszul kezdődik. De azért elmondom pár szóba hiába kókusz dió nagyságúnak képzeltem de már görögdinnye nagyságúra dagadt.

Próbáltam úgy vissza adni dolgokat ahogy én láttam. Úgy leírni őket hogy mások is megértsék és el tudják képzelni. De az egész hangulatát az egész szellemét nem lehet visszaadni. A képek is csak sugallatják azt ami ott van. Szellem város. Ez tény. De ha beleveti az ember magát sok mozgalmas dologgal, találkozhat. Van amit így is kihagytam. Kihagytam bizonyos részleteket, a talált tárgyak sorát, illetve aranyköpéseket de ezek majd később úgy is a napvilágra kerülnek. Aki nem volt most itt sajnálhatja. Mi előre mentünk és úgy mond felderítettük. Rájöttünk hibáira, s élményire. Sokunk pozitívan gondol rá s remélem jövőre még többen leszünk eme élmény részesei.

1. nap (július 7 „A nulladik nap”):

Reggeli órákban való indulás. Félnapos vonatozás után megérkeztem

Balatonalmádiba. Még feltérképezés előtt megmártóztunk a Balatonban. Már ha ott voltunk miért is ne? A parton ismeretlen ismerősökkel futottunk össze. Az idő meleg a víz kellemesen simagotott.

Száritkozás átöltözés. Aztán irány fel Szentkirályszabadja. 25perc autókázás után felértünk a táborhelyre. Már az első kietlen épülettől táva maradt a szám. Aztán jött a többi magától. S maga az álmélkodás. Aztán mikor beértünk a „zóna” belső részébe ahol a tábor volt megtalálható, na ott már azt mondtam: Uraim üdv a szellem városban.

A szállás teljesen jól kialakított jó fekvésű szobákból állt az első emeleten.

Ahogy beértünk kis előszoba. Linóleum padló, kék falak.

Jobbról valamikori mosdó. Ajtaján easter egg Balkéz felől kezdődően még egy szoba. Ami inkább a ruhaszárító kötél és néhány kellék, berendezési tárgy foglalt helyet.

A legeslegbelső szoba volt a háló rész. 5 ember vígan elfért benne. Falon Lenin nyomtatott képe,

valamint egy szovjet zászló. Az előző szoba bejárata felett szűz Mária kis Jézussal ikonosztázia nyomtatott verziója. Aztán ami következik azt nem inkább helységnek, hanem résznek hívnék az a gang. Itt tartózkodtunk javarészt. Itt süttünk, főztünk, dohányoztunk, beszélgettünk. Már a csütörtöki napra frankón berendeztük. Szereztünk a különböző szintekről székeket, polcokat, szekrényeket. Valamint rengeteg tüzelőanyagot. Javarészt régi széttört vagy általunk széjjelvert bútorokból állt.

De már nagyon elkalandoztam az első napról. Széjjelnéztünk ahol tudtunk. A színházban, az általános iskolában és a szakközépiskolában valamint a szállásunkhoz közel eső paneltömbbe. Érdekes dolgokra bukkantunk. Miután feltérképeztük a helyet elmentünk Veszprémbe bevásárolni. Vettünk ezt, azt. S egy fontos kelléket, amit szinte mindenki vett, mégpedig porvédő maszkot. Miután szépen visszakocsikáztunk a szálláshoz bevettük magunkat. Tüzet gyújtottunk volna. De nem jött össze. Amit tűzrakónak oda raktunk mosdókagyló nem bírta és széjjelrobbant. Nah akkor az nap este nem lesz tűz. Semmi gond kibírjuk. Berkut nekiült eljátszani a játékból jól ismert gitártémákat. Aztán kis vodkázás és vízpipázás közepette nyugovóra tértünk. Igaz nem sokára még egy dologgal nem számoltunk. Jött a vihar. Nos akkor cuccal együtt összepakolva 5 perc alatt a kocsikban voltunk és irány Veszprém. Veszprémbe Viktor barátunk albérletébe vettük be magunkat. Közben tekingetve a tábor irányába ahol szépen jött felfele a vihar. Aztán bent az albérletben a minimális dolgok elvégzése után aktív pihenésbe, beszélgetésbe kezdtünk. Itt még csak 3an voltunk.

2.nap (július 8 "A tábor nyitás") :

Miután reggeli órákban visszatértünk a szállás örömmel tapasztaltuk az otthagyt minimális dolgok mind a helyükön voltak. Aztán kis mászkálásba kezdtünk. Bementünk még egyszer a színházba, felfedeztük az étkezőt s a konyha részt. Utána bementünk abba a panelépületbe, ami kívül csempézett és kívülről nézve a szobák egyszínűre voltak festve. Mi azt hittük laikusként hogy valószínű ez volt a kórház. Tévedtünk. Ugyan olyan lakópanel volt mint amiben előzőnap jártunk. Onnét áthaladtunk a barakk részhez ami szinte tőszomszédságban volt a panelekkel. A barakkok egy szép elhajló száron épültek egymás mellett. Itt is sok furcsasággal találtuk szembe magunkat. Innét áthaladtunk a betonozott úton a raktárakhoz és a szerviz épületekhez. Egy nagyobb elhúzóódó egyszintes épület volt az élelmiszer raktár. Ebben több csempézett szoba és rengeteg ajtó feliratokkal helyezkedtek el. Az épület mellett kisebb épület ami a felszerelés raktár volt valamikor. Nem sokkal mellette az emberi igénytelenség nyomai grafitik és szeméthalmok. Nem sokkal mellette jobbra ettől

a helytől volt a szerelő rész leszakadt tetővel. Ahogy körbe nézett az ember ténylegesen látta a fontossági rendszerét az egésznek. Majd elindultunk egy kisebb szervizúton vissza a szállás felé. Itt belebotlottunk egy földbe épített épületbe. Ez volt mint kiderült) a sertéstelep, tyúknevelő és a vágóhíd egybe. Utóbbi az elvéreztető kiépített medencéből jöttünk rá. Talán ez az egy olyan épület volt ahova ha beléptél egyből a hideg futkosott a hátadon. Bent sötét, nyirkos levegő és a vízcseppeket cseppenése a földre és a vízzel teli véreztető kádakba olyan hátborzongató hatással volt az emberre hogy mi 3-an 10 percnél tovább nem bírtuk ki. Aztán elindultunk egy másik szervizúton vissza a szállásra. Átvágtunk a színház épületén. A színház épületbe ne sokkal pár héttel korábban szemetet égettek és az egész mennyezet feketéllett a koromtól.

Szállásra visszaérve Berkutnak és Viktornak dolga akadt így hát egyedül maradtam a táborban.

Unatkozni nem unatkoztam, mivel folytattam Hemingway: Vándorünnep

Című könyvét, amit már az utazás során olvastam. Ahogy körém telepedett a környék csendje, amit csak a szállás előtt elhaladó kamionok, teherautók és kocsik zaja törte meg.

Egészen úgy éreztem, hogy jó helyen vagyok. Madarak csiripeltek a fákon s alattam egy őz sétált át úgy hogy engem nem vett észre. Ahogy haladtam a könyvel é fejezetről fejezetre jutottam néha kikikandikáltam a könyvből s előttem fantáziám meglelevenítette azokat a képeket amik 20 évvel azelőtt játszódhattak le azon a gangrészen ahol éppen helyet foglaltam. Ahogy jobbra tekintettem a tűzrakóhely irányában magam előtt láttam azokat a tiszteket akik valaha ebben az épületben éltek s töltötték szabadidejüket nagyrésztét. Láttam magam előtt hogyan iszogatnak a fiatal tányérsapkás tisztek és hogyan csendül fel a harmonika az egyikük kezében. A székem mellett helyet foglalt a SPAS 12-es puskám. Biztos ami biztos alapon. Miután meguntam a könyvet elmentem az utakon sétálni.

Ahogy leértem az útra megint csak csend honolt s a szürke idő ellenére

is jól éreztem magam. Elindultam az általános iskola irányába. Megint csak fantáziám beindult.

Elémtáruult az a kép ahogy anyuka kislányát kíséri s ők velük egy nagyobb fiúgyermek. Az anyukán kékalapon fehér pöttyös mintázatú felső és szoknya és szandál. A kislányon úttörő egyenruha kisméretű fényes lakcipővel hátán kis hátizsák, a fiún szürke egyenruha kezében bőr táská s rajta is félcipő. Ez a kép igaz idillikus képet vetített de a képzeletem sokszor tette ezt meg velem. Sétáltam tovább az úton elhaladtam a szakközépiskola épülete mellett. Ablakai üveg nélkül sötétben bámultak rám. Ahogy elhagytam az épületet kilyukadtam egy valamikori parkolóhoz amely mellett egy valamikori szobor talapzata hevert. Utam tovább haladt bal kéz felé az úton amely jobb oldalán a "magányos pane" ball kéz felől a szakközép iskola határolt. A panelben furcsán játszott a szél. Szintén nyomasztó és szürke volt. Szinte az akkori időjárást tükrözte.

Elhaladtam mellettük lassú közepes tempóban. Elérkeztem egy kereszteződéshez de haladtam tovább egyenesen. Előttem messzebb tornyosult a "csempés panel" kéksínű épülete. Néztam a mi épületünk hátulsó részét majd a mellette épület "testvér"; épületet ami kiköpött mása volt a mi épületünknek. Még egy kereszteződésbe futottam de ugyan csak haladtam egyenesen. Hallottam a balról zúgó transzformátor házat ami mellett a régi alacsony sárga elődje foglalt helyet. Tovább épületek. Az egyik lakóházra emlékeztetett a másik meg mélyebben volt a földbe építve. Nem sokkal távolabb volt az „orvosi rendelő” de szerintem bolt volt valamikor. Itt megint kereszteződés. Előttem a „kékcsempés panel” jobbról a közeli telephely bejárata ballra meg haladt az út a szállásunk fele többek közt. Ballra haladtam. Nem sokkal később megint ballra kanyarodtam és haladtam a szállás felé. Az út mellett mind két oldalt fák, bozótos helyezkedett el. Az étkezde épületét szint elnyelte. Ahogy tovább haladtam s már közel jártam a szállás hoz mögöttem autó lassított, s mellettem megállt. Útbaigazítást kértek én amennyire tudtam segítettem nekik. Szerintem ügyet sem vetettek arra hogy én katonai egyenruhában és fegyverrel a kezemben kószálok egy volt szovjet laktanyában.

Már ha egyáltalán tudták hogy ez valamikor mi is volt. Ők is tovább haladtak ahogy én is. Beléptem az épületbe , elindultam a lépcsőn felfelé és ahogy az első emeletre megcsapott az a huzatos dohos levegő amit már éreztem előző nap. A folyosó végén még az előző nap talált szemléltető táblák száradtak , lesúlyozva hogy a szél ne bántsa őket. Szobák megint csak csendesek. Kiléptem a gangra , a fegyvert a székem mellé tettem és rá gyújtottam egy cigaretta.

Nem sokkal ahogy ott ültem és elmélkedtem megérkezett Viktor barátom és csatlakozott hozzám. Tervbe vettük hogy feltérképezzük a szomszédos „testvér épületet”. Így is lett. Rengeteg ismeretlen és furcsa dologra bukkantunk. Falfestményekre, bútorokra, térképekre, és temérdek Pravdára. A felfedező körút után elindultunk a szállásra. Az eső csendesen esett. Telefonokon térorő nuku ezért elmentünk az „északi kapuhoz” ahol felhívtunk a szerdán érkezőket. Az eső szépen elállt. Majd nem sokkal később csatlakozott hozzánk Feri (alias Russianboy). Megnézte a szállást majd szépen megérkezett Berkut is.

Tovább mentem Ferivel megmutatva neki a színházat az általános iskolás majd a szakközépiskolát. Utóbbinál szembesültem, azzal hogy sok táblán még ott voltak az utolsó mondatok, sorok, szavak. Igazán lehangoló kép volt. Visszaérve a szállásra ment a hülyéskedés, fagyújtás. Tűzrakót felépítettük majd tüzet raktunk. Nem sokkal ez után Feri barátunk eltűnt egyedül. Ez azért volt rossz, mert a szabály szerint mindenki mindenhova Zessével megy kivéve, ha helyismerettel rendelkezik vagy ha „kis-nagy” dolgát intézi.

Őt Viktorral karöltve fegyverrel a kezünkben elmentünk megkeresni mivel több hangos szavunkra sem felelt. Őt megtaláltuk s visszaigyekeztünk a szálláshoz ahol már égett szépen a tűz. Viktornak távoznia kellett és Berkut kollega elkísérte Gizmóékért indult.. Ott maradtunk 2-en a gangon és beszélgettünk. Alig telt el egy kis idő mikor Berkut visszaérve azt közölte, hogy Viktor lesodródott az útról és árokba került. Nah akkor én kocsiba ugrottam Ferit meg a tábor őrzése végett ott maradt a táborban. Viktor a laktanyán kívül a bekötőúton találtuk. Félre csúszott kocsija mellett. Mindössze kevésen hiányzott hogy nehogy frontálisan a mélyebb árokban kössön ki ahonnan kézi erővel nehezen lehetett kihozni.

Segítségünkre sietett 2 közelben bicikliző fiatal srác is. Így már 5-en voltunk.

De így sem sikerült kihúzni majd csak akkor amikor Gizmóékat hozó lakóautó meg nem érkezett. Kötélszerzés után. Sikeresen ki illetve lehúztuk arról a domborszról ahol a kocsik motorrésze megfeneklett. Rendberakás után elindultunk a szállásra. Kis beszélgetés után Viktor mostmár ténylegesen elindult hazafelé. Gizmóék is kipakoltak. Tűz mellett beszélgettünk, néztük ahogy a pelék szaladgáltak előttünk a fákon a zseblámpák és a tűz fényébe. Nem féltek tőlünk. Sőt egyenesen kíváncsian néztek minket hatalmas fekete szemekkel. S mikor a tüzet eloltottuk nyugovóra tértünk. Itt már 5-en voltunk.

3.nap: (Július 9 „Hol is vagyunk? Fegyverek elő! Kamera forog?”):

Egy alig átaludt éjszaka után nehezen keltem fel a hálósákból. Alattam hiába volt egy pokróc leterítve, hiába javítottuk meg az ablakot, hiába zárkoztunk be a levegő hűvös volt, sőt inkább hideg. Szinte fáztam holott pulcsiban és hosszúnadrágba aludtam. Nehezen indult a reggelt számomra. A többiek már ébren. A telefonom ébresztőjére sem keltem fel.

A gangon folyt a társalgás mikor kiléptem. Berkut korán kelt s a csajkájában vizet melegített amit leszűrt az általunk előző nap készített „szűrőben”. Helyet foglaltam a többiek között s hozzám is jutott egy kis instant kávé. Ahogy iszogattam felvázoltam, hogy ma egy kis nézelődéses , túrázó napot szerveztem a „frissibe „ jötteknek.

Így is tettünk sétánk először a színházba majd az általános iskolába, onnant a szakközép iskolába majd

a magányos panelba onnét a „sötét” házba majd az orvosi rendelőbe onnét az ebédlőbe majd kilyukadtunk a raktárakhoz. Ott egy hosszabb időt eltöltve pihenéssel folytattuk az utunkat a vágóhíd felé. Már 5-en voltunk elemlámpákkal felfegyverezve így hát behatoltunk a legeslegbelső helységébe is. Nagyon félelmetes volt a hely még így is.

Jobban szemügyre vettük a véreztető kádakat, az ólakat a kisebb szobákat. Innét ugyan csak a színházon keresztül visszamentünk a szálláshoz ebédelni. Ebéd után felvettem azt az ötletet hogy menjünk el 2 vs. 2-őben airsoftozni a színház épületébe. Tündérke a szálláson maradt s unalom űzéseként pasziánszozott. A színház hatalmas épületében nagyon remekül éreztük magunkat. Jó kis gyors köröket játszottunk le. Mikor ezt meguntuk eljött az ideje a film forgatásának. Szálláson néhány dolgot megbeszéltünk illetve magunkhoz vettünk. A gangon forgattunk egy jelenetet. Aztán az épületben a lépcsőnél további jelenetek jöttek. Előkerült a Snork szerepet ami én játszottam el. Kiérve az épületből az úton további szerepek. Az általános iskolában megint majd az északi kapunál 3 jelenet. A magányos panelt sem hagytuk ki. Merülőben volt a kamera ezért visszatértünk a szállásunkhoz. Gizmo és Feri elment bevásárolni pár apróságot. Vacsorát csináltam azokból az anyagokból, ami a kezem ügyébe került. Csajkában készítettem el az egészet a valamikori földmérő állvány épp „csajka állványként” funkcionált. A vacsora igazi zónás egyveleg volt. Volt benne paradicsomos baba, konzerves csilisbab, felkarikázott virsli valamint egy kis sör is.

A csajkában szépen összerottyantottam, majd mindenkinek szétosztottam. Estére várható volt hogy további 2 ember csatlakozik hozzánk. Ha többen lettünk volna s nem lettünk volna fáradtak akkor rajtaütést szerveztek volna ellenünk. Este én meg Berkut elmentünk értük Szentkirályszabadjára. A két ember Tuvok és Fira kollegák voltak. Szintén Stalkerfanok és szintén airsoftosok. Mindkettőjüket nagyon régen láttam ezért miután elértünk a szálláshoz a gangon a tűzmellel leültünk beszélgetni. Mire mi is visszaértünk már a többiek aludtak. Berkut is csatlakozott hozzájuk. Ahogy kialudt a tűz mi is lefeküdtünk aludni. Nehezen aludtam el. Lehet azért mert az elfogyasztott sör és vodka dolgozott bennem. De lehet azért mert képzeletem játszott velem s ezért is hallhattam beszélgetést, nevetgélést, lépteket, zenét holott már mindenki más aludt. Itt már 7-en voltunk.

4.nap (Július 10. „Esik és esik és csak esik”)

Megint nehéz alvás. Kemény földhöz már a hátam hozzá szokott. Csak a kórusban történő horkolást nem tudtam hova tenni. Hol 2-en hol 3-an horkoltak különböző hangfekvésben különböző ütemben. Amikor felültem a hálózásomban éreztem hogy az orrom el dugult a sok portól. A számban éreztem ahogy a homokszemek ropognak a fogam alatt. Nem volt túl kellemes. Ezen a reggel már nem én keltem utolsóként valamint az idő sem olyan volt mint előző nap. Még rosszabb. Sötét felhők voltak felettünk. A levegő párás, nyirkos. Hőmérséklet hideg mint mindig. Reggeli kávé és étel elfogyasztása után játékra invitáltam a többieket. Először a színházat játszottuk be 4 vs. 3-ban. Majd a szakközépiskolát de ott már 3 vs. 3-ban kellett csinálni. Mikor itt bent voltunk kint az idő csak nem volt túl rózsás. Neki kezdett esni az eső. Eleinte hol gyorsabb, hol lassabbnak bizonyult. Mikor már a szálláson voltunk dél tájt akkor már szakadt az eső. Tuvoknak munka miatt távoznia kellett, Gizmó és Tündérke meg rokonlátgatásra mentek Fűzfőre. 3-an maradtunk a táborban. Feri bent olvasgatott, míg én meg Fira kint beszélgettünk a gang részen. A tűzet tápláltuk. Ettünk is egy jó konzerves lencsefőzeléket. Fira beletette a saját konzervjét a parázsba mire az kis idő múlva felrobbant s a környezetét sűrű szafttal terítette be. Mókás volt ám de félelmetes is egyben. Mikor Berkut visszaért már az idő sem volt olyan. Az eső nagyon lassan esett. Próbáltuk elütni az időt. Eleinte dalszövegírással, aztán folytatásos történettel utána szerepjátékkal. Majd a szerepjáték egy kergült orvos randalírozásába ment át vagyis Fira pontosabban már Bender elvtárs rendezett le a

történetből kifolyólag. Mi résztvevők nagyon élveztük az egészet ahogy a kietlen épületben rohangáltunk. Mire Gizmóék visszaértek az idő jóra fordult. A nap kisütött hol elbújt. Aztán mire megint együtt voltunk elterveztük, hogy további jeleneteket veszünk fel. Vettünk fel jeleneteket az úton a raktáraknál majd végül riport a lemenő napfényében. Már sötétben a táborút mellett sikerült még 1 jelenetet megörökíteni. Itt sikeresen bevodkáztam. Mire vége lett ez egésznek olyan jó állapotba kerültem hogy boldog voltam a világra és a világ is boldog volt rám. Ugyanis példának okáért nekiálltam a gangon az este közepén fát vágni ami vicces volt mert ahogy álltam szemben a falnak és egyik kezemmel a fát másikkal a fűrész fogtam éreztem ahogy a 2 sarkam a semmiben van kvázi félig a gangon félig a levegőben volt a lábam. Javarészt még énekelgettem is. Hát nem nagy sikerrel.

Minden esetre elég gyorsan álomba szenderültem. Ki tudja miért? Itt még 7-en voltunk.

5.nap (Július 11. Mozgalmas nap mozgó járműből.)

Reggel szokásos módon telt. Eltekintve, attól hogy kevésbé fáztam. Nem törődtem azzal hogy nem sokára vége az egésznek. S már-már megszoktam az egész viszontagságos procedúrát ami reggel történik velem. Reggeli majd reggeli kávé után megbeszéltük hogy lemegyünk Tündérke rokonaihoz fűzfőre látogatóba, valamint egy jó kis mártózás végett a Balatonban.

Firát minden esetre még előtt hazavittük Balatonalmádiba. Aztán átugrottunk Szentkirályszabadjára hogy a kannisztereket (vizeskannák) megtöltsük friss csapvízzel.

Mikor visszaértünk nagyjából összecsomagoltunk. Elindultunk Fűzfőre. Még előtte készítettünk pár képet és videót azokról a helyekről, amik éppen útba estek a kifele vezető úton. Ahogy leértünk és megkerestük a rokonokat átöltöztünk. Pár falatot ettünk majd volt aki bement a vízbe volt aki nem. A vízpartot szörfösök foglalták el javarészt. Hiszen ez az ő partszakaszuk volt. Nézetletérésbe is levertem egy öregúrral aki hallotta a Berkuttal folytatott csevelyembe de ő ezt félre értelmezve ránk mordult. Egy kis időre el is vette a kedvem hogy én ott a helyszínen belemenjek a vízbe. Aztán elegendő sörfogyasztás és a vízben a kevészsörfös tartózkodása végett bementem a vízbe. Igazság szerint sose nem örültem még ennyire a víznek. A víz hűvös és homokszínű. Szél fújt de hol melegebb hol hidegebb lökést kaptunk. Egy kis idő elteltével visszatértünk a partra. Szárátkoztunk, ettünk, ittunk majd nem is oly sokára elindultunk vissza Balatonalmádi érintésével Szentkirályszabadjára. Erősen tanakodtunk mi legyen hogy legyen továbbiakban. Mikor ezen túlvoltunk ismét kocsiban találtuk magunkat. Én Berkuttal utaztam. Közben szólt az AC/DC a kocsis CD lejátszójából. Visszaértünk a szállásra és csak minimális dolgot vettünk ki a kocsiból. Kivéve Gizmóék. Ugyanis az ő cuccuk Feri autójában volt. Ő pedig indult hazafelé.

Kipakoltunk majd elbúcsúztunk tőle. Míg Viktor érkezésére vártunk készítettünk egy keresztet. Olyan igazi Stalker feelingben. Majd mikor ezzel készen voltunk elhatároztuk hogy meglátogatjuk azokat a közeli helyeket ahol nem voltunk. Ezek pedig a parancsnoki szállások voltak. Ezeket áthatóan átnéztük. Javarészt a padlásukat. Ahol ritkaságokra egyenesen ereklyékre bukkantunk. Vagy régi újságokra, vagy katonai ruhákra, cigis dobozokra, sakkbábukra, nyomólemezekre és még sok másra. Már mikro befejeztük az összes parancsnoki szállás átfésülését elindultunk a szállás fele mikor megérkezett Viktor.

Bevittük a talált dolgokat a szállásunkra majd kocsikba pattantunk a keresztet felállítottuk az „északi kapunál”. Irányt vettünk és elindultunk Veszprémbe ahol volt egyfajta sörözéses estére voltunk elviekben hivatalosak. Itt aztán nagy meglepetés fogadott minket ugyanis nem túlon túl oda öltözöttek voltak. Mindenki ing, tiszta farmer márkás cuccokban míg mi koszosan, büdösen és füstszagúan tértünk be oda. Egy sör elfogyasztása és egy jókra marhulás után elindultunk egy másik

vendéglátóüzemegység-be (kocsmába) ahol nem vagyunk ennyire kiszűrő látvány. Mindazon által azért is lehettem fura mert a porvédőmaszk az övtáskámra volt ráerősítve. A másik hely ahova mentünk a Sport nevet viselte azt hiszem. Bent a levegő jó füstös, zajos, és szólt a zene. Remek hely is volt. Vettünk italt sört és vodkát valamint valamennyi dohányárút. Kértünk egypár zenét ittunk ettünk aztán elindultunk 23:30 fele a szállásunkra. A szállásunkat beette a sötét és a csend. Elég fura volt. De igazából nem törődtem vele. Megágyaztunk beszélgettünk. Majd éjszaka folyamán olyat csináltam amit mai napig nem tudom miért tettem s egyáltalán mikor mert nem emlékszem rá. Ugyanis mellettem feküdt Feri helyén Viktor ergo nekem ball kéz felől. Másik oldalt Berkut jobb kéz felől. Én meg valószínű felriadtam és elkezdtem Viktort bökdösni:

- Mi az ? – kérdezte Viktor.
- Te ki vagy? – kérdeztem én.
- Viktor!
- Hogy ki?
- Viktor!
- Ja jó én meg a Yeti.

Azzal a lendülettel, ahogy felkeltem tovább is aludtam. Tényleg nem dereng semmi. Lehet olyannyira dolgozott bennem az alkohol. Nem tudom. Ezt másnap mesélte Viktor. Ugyancsak aznap éjjel Berkut kezdett el magyarázni ő viszont összefüggéstelenül magyarázta a következőket: „Jaj...kellett nekem ide jönni...ki volt az a hülye aki kitalálta....úgy gondoltam jó lesz Stalker meg minden....tök para az egész...” . Utóbbi előtt is furcsán állunk. De mind2-en erősen ittasak voltunk. Lehet ennek betenni az egészséget. Itt már 5-en voltunk.

6.nap (Július 12 „Ha a hely mocska még rád is ragad, még akkor is megszereted”)

A reggel ugyan csak szokásosan kelt. Attól eltekintve, hogy a fejem fájt. Valószínű az előző napi részegség hatása volt. Későn keltünk. Hamarabb akartunk ugyanis további airsoftosok érkezése volt várható. Ők a környékbeli csapatokból álltak össze. Lassan-lassan megérkeztek. Beszélgettünk velük. Majd jött egy jókra játék. Egy élmény volt velük a játék.

Más szabályok szerint folyt a harc. S ez így volt jó. A fegyverek a ruhák ugyanazok voltak mint idehaza. Csak más volt az emberek hozzáállása. Nem volt semmi baj. Eltekintve kisebbekről, mint a lőszer elvesztése vagy a sérülésektől. Miután számunkra délután 1 óra fele véget ért a játék elkezdünk pakolni. Míg köztük voltunk beszélgettünk. Sokan furcsállották, hogy ott táboroztunk. Nem negatívan csak meglepődve. Sokan nagyokat néztek, mikor mondtuk miket találtunk. Volt aki mondta is hogy 5 éve ott játszanak de sose semmit nem találtak érdekeset. Mi meg oda megyünk és egy egész halmot szedtünk össze a relikviákból.

Ahogy összekészültünk elindultunk lefele Balatonalmádiba. Furcsa volt ott hagyni ezt az egészséget. Egy város volt. Csak éppen a természet vette vissza azt ami az övé volt. Ezért is volt sok hely megközelíthetetlen vagy nehezen járható. Furcsa érzések kavargtak bennem, Mind keserűség, mind valamiféle honvágy mind valamiféle ragaszkodás. Ezeket nem tudom elkönyvelni magamban, hisz annyira élvezetes volt ez a pár nap. Valamint mielőtt elindultunk elhatároztuk, hogy indulás előtt megmártóztunk megint a Balatonban. Tündérke és Gizmo elment bevásárolni és sétálni. Míg mi (Én, Berkut , Viktor) bent mártóztunk 1 óra hosszát. A víz sokkalta jobb volt, mint az előző nap. Vízben meleg hullámok simogattak meg. Hülyéskedtünk, marhultunk. S mikor itt volt az idő elindultunk a vasútállomásra.

Oda fele menet győzedelmi indulókat énekeltünk. Majd vasútállomáson várakozás, búcsúzás, pakolás és már ott is voltunk. Mind 3-an szereztünk helyet egy 4-es boxban. Cuccaink zöme felettünk a

csomagtartón kevesebb holmi meg alattunk a lábunknál. Ettünk, beszélgettünk, ittunk, majd kártyáztunk. Kicsivel később aztán én meg Gizmo elbóbiskoltunk s már csak Budapest- Zugló állomáson ébredtünk meg. Elmentünk többször is dohányozni a megfelelő kabinokhoz. Volt hogy egyedül volt hogy párban. Felemlgettük a tábort pro–kontra alapon. Ahogy közeledtünk az otthonomhoz szépen vérvörösén ment le a nap. A sárga és a piros minden árnyalatába festve a nyugati horizontot. Sokat filozofáltam. S emlékek kavarogtak bennem. Sok élmény újra és újra szűrődött át bennem. Gondolkodtam azon mi volt jó és mit rontottam el. Mindezt összegyúrva készül fejemben a következő tábor. Hogy jövőre mikor? Azt még nem tudom. De azt tudom én ott leszek. Mert mint mondtam régebben már oly sokszor: „Ha a hely mocska még rád is ragad, még akkor is megszereted”

Képek:

26

Innét meg leszedhető a többi kép:

<http://www.speedshare.org/download.php?id=EBF8E96A11>

editálta: Jim67

írta: Y3ti